

lære. I hvert Tilfælde har vort Tidsskrift ikke til Opgave at tage sig af unge Menneskers umodne Forsøg.“

Efter disse Ord vendte han sig bort med en Haandbevægelse, der skulde tilkendegive, at Avdiensen var sluttet.

Men Per blev staaende.

„Hvor affældig mener Obersten, jeg skal være for at kunne gøre mig Haab om at faa mit Arbejde anerkendt?“

Krebserød i Ansigtet vendte den gamle Militær sig med en Hastighed, saa Gulvtæppet slog Folder omkring hans Fødder.

„Er De gal!“ brød han ud — men ved Synet af Pers dirrende, dødblege Kinder betvang han sig. Han saa, at det trak op til Haandgribeligheder, og af Frygt for at faa Skandale nøjedes han med paany at lade ham vide, at han fandt det ørkesløst at fortsætte Samtalen.

„Jeg har dog endnu et Ord at sige Dem, Hr. Oberst,“ sagde Per. „De vil komme til at fortryde, at De har vist mig Døren.“

„Jeg tror, De vover at true mig!“

„Kald det, hvad De vil. Men næste Gang vi mødes, er det Dem, der søger mig! . . . De har taget fejl af mig, Hr. Oberst . . . og jeg af Dem. Havde jeg kendt Dem bedre, skulde jeg saavist ikke have ulejliget Dem. Paa Gensyn!“

Den gamle Militær havde under denne Tiltale staaet og koft af Raseri. Men han svarede ikke. Der stod en Strid i hans Indre. Da Døren lukkede sig efter Per, gik der et Ryk igennem ham, som vilde han kalde ham tilbage. Men med et „Aa, den Dreng —“ vendte han sig om og gik tilbage til Skrivebordet, hvor han i sin Forbitrelse gav sig til at rode frygtelig om i nogle Papirer.